

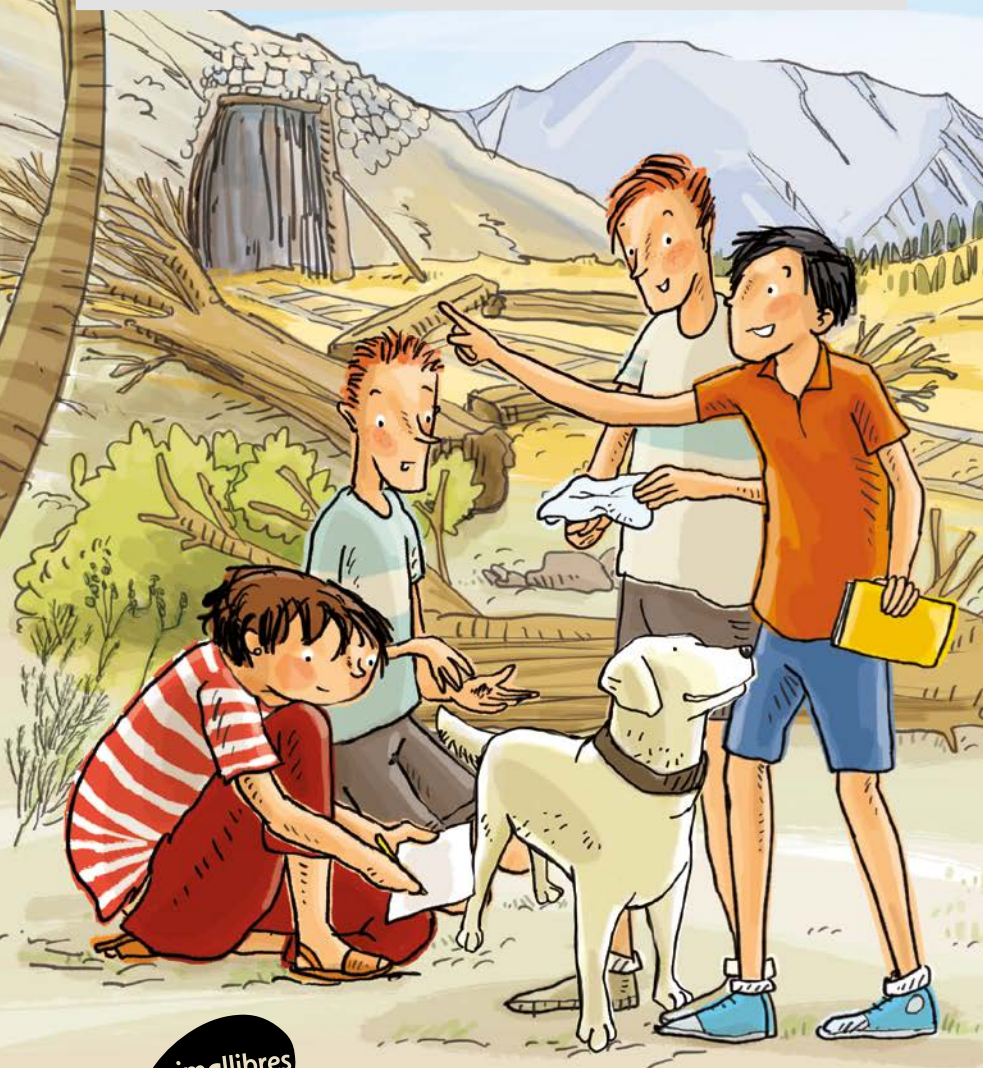
el mussol

detectiu

Josefina Llauradó / Cristina Picazo

En Bernat detectiu *i l'amagatall de les mines d'Escaró*

animallibres

1

L'àvia Eulàlia té una idea

Després d'haver descobert el que tramava la bruixa dels catorze biberons¹ al cor del Bosc de l'Obaga, els pares no es van pas voler quedar a estiuejar a la Turonella. Aquella mateixa setmana van buidar la casa i ens en vam tornar a Sabadell. Els meus amics, en Jordi, en Miquel i la Laia, es van quedar tan moixos com jo perquè volíem estar junts; ens ho havíem passat molt bé anant a córrer pels camins de carro, i jugant a la cabana que havíem construït al bosc.

1. La història dels catorze biberons s'explica al primer llibre de la sèrie.

Els pares ens van dir que buscarien una altra casa per anar a passar la resta de l'estiu, però això de llogar-ne una de perduda enmig del boscos no ho farien mai més. Mentrestant passava els matins a casa en companyia de la senyoreta Aurora, la de veritat, la que havia estat mestra i bibliotecària i que s'estava amb mi perquè no estigués tot sol.² A la tarda, a vegades, anava a jugar a ca la Laia o ella venia a casa a jugar amb mi. En Jordi i en Miquel anaven a l'esplai del centre excursionista, i només parlàvem al vespre quan ens connectàvem a l'ordinador.

Els dijous anava a dinar a ca l'àvia Eulàlia, a Barcelona, perquè era el dia que feia arròs a la cassola amb pèsols, musclos, petxines i escamarlans. La senyoreta Aurora m'hi acompanyava. Agafàvem el tren a l'estació de la Rambla i baixàvem a la de Gràcia. Caminàvem fins al carrer del Sol i, quan l'àvia obria la porta del carrer, la senyoreta Aurora em feia una abraçada i s'acomiadava de mi:

–Fins demà al matí, Bernat.

–Fins demà.

–Hola, àvia!

–Hola, reietó! –Aquell dia l'àvia Eulàlia duia una ret al cap, una mena de xarxa molt prima amb un nuset al mig del front, perquè no es volia despen-

2. La germana de la senyoreta Aurora, que és mossà d'esquadra, es va fer passar per ella per investigar el cas dels catorze biberons.

tinar; havia anat a ca la pentinadora i s'havia fet la manicura: l'àvia és molt presumida.

Vam pujar les escales cap al primer pis, a baix hi havia el garatge, l'eixida i el cobert. Quan va obrir la porta de casa, vaig sentir l'olor que feia el sofregit:

–Quina olor més bona!

–Xxt! –va fer l'àvia posant-se el dit índex davant de la boca–. No fem xivarri, que l'avi està parlant per telèfon.

Quan vam sentir que penjava, l'àvia va trucar a la porta del despatx.

–Endavant.

–Hola, avi! –vaig dir i vaig córrer a fer-li un petó.

–Hola, Bernat! Tenia ganes de veure't. Saps que m'han convidat a fer una xerrada a la Universitat Catalana d'Estiu?

–De veritat, avi?

–De veritat que sí. Parlaré sobre medicina forense. T'agradaria venir, tu que vols ser detectiu?

–Però és que jo sóc petit.

–No tan petit, no tan petit. Em sembla que des de dijous passat has crescut un pam!

L'àvia Eulàlia va entrar en la conversa:

–Quan l'has de fer, aquesta xerrada?

–El 16 d'agost a Prada de Conflent. M'han dit que si volia, des de la Universitat mateix, em buscarien l'allotjament.

–On és Prada? –vaig preguntar.

–A França, a la Catalunya que és a l'altra banda dels Pirineus.

–I s'hi parla català?

–I tant que sí –em va dir l'avi–, hi ha Bressola i l'escola Arrels.

–Escolta –va dir l'àvia adreçant-se a l'avi Bernat; ell i jo ens dèiem igual–, ho saps, oi, que m'he compromès amb la protectora?

–Eulàlia, tu i la protectora! La conferència que haig de fer és una cosa seriosa, de prestigi. Està molt bé que hagin pensat en mi. Ja m'he compromès amb el rector.

–Ah! Ja ho veig, la feina que faig a la protectora és cosa de riure.

–Eulàlia, no comencis!

–No començo. Tu has donat paraula al rector de la Universitat Catalana d'Estiu, i jo, a la presidenta de la lliga protectora: estem empatats! Vaig a tirar l'aigua a l'arròs.

L'avi volia afegir una altra cosa, però li va sonar el telèfon del despatx. Ho vaig aprofitar per anar-me'n amb l'àvia. Em feia posar nerviós veure'ls discutir.

A la cuina l'àvia Eulàlia, mentre tirava l'aigua a l'arròs, em va dir:

–Haurem de trobar una solució, no et sembla? M'he compromès a tenir cura d'una gosseta que aviat tindrà cadells, i no penso pas desdir-me'n.

Remenava l'arròs amb una cullera de fusta i feia cara de rumiar. Tot d'una em va mirar fent cara de trapella i em va dir:

–He tingut una idea!

–Què faràs, àvia? –li vaig preguntar obrint molt els ulls.

–Aniré a Prada de Conflent a mirar cases. Els teus pares estan buscant una casa per anar-hi a estiuejar, una que sigui prou gran perquè tu i els teus amics pugueu passar-hi uns quants dies junts. Si trobo una casa prou gran, tots podrem fer la nostra: els teus pares, tu i els teus amics, l'avi i jo.

–Visca! Serà com quan érem a la Turonella –vaig dir i vaig abraçar l'àvia.

Han entrat a robar!

El pare em va passar a recollir per casa els avis i quan vam arribar a casa, de seguida em vaig connectar a l'ordinador per parlar amb els meus amics, però ells no s'havien connectat encara. Tenia un missatge de l'àvia Matilde, l'àvia de Lleida. Cada setmana m'enviava una endevinalla, i si n'endevinava la solució, em regalava un llibre. Vaig obrir-lo:

Hola, Bernat!

Ha passat una cosa,estic més espantada: han entrat a robar a la rectoria! Ho han regirat tot! I ho han deixat tot potes enlaire! Aquest matí, quan he

anat a treure la pols a casa de lo mossèn i he vist tot lo panorama... Sort que aviat han vingut un mosso i una mossa d'esquadra. Lo Marc Aureli, pobre, s'està a casa amb mi.

En Marc Aureli era el gat del mossèn, i quan ell no hi era, l'àvia Matilde en tenia cura.

Ai! Bernat quines ganes que tinc que te facis gran i siguis detectiu. Aquí tens l'endevinalla d'aquesta setmana:

N'hi ha que en tenen davant.

N'hi ha que en tenen darrere.

N'hi ha que en tenen davant i darrere.

I n'hi ha que no en tenen ni davant ni darrere.

Què deu ser?

Un petó, bonic. L'avi, l'Ametlla i jo t'estimem molt!

Matilde

L'Ametlla era la gosseta dels avis, es deia així perquè l'avi se la va trobar un dia que anava al tros, lligada a un ametller. Vaig tornar a llegir el missatge de l'àvia. Òndia! Havien entrat a robar a la rectoria de mossèn Fermí. L'àvia li portava la casa, i, ell li deixava l'ordinador perquè pogués estudiar literatura a l'ateneu universitari de la Universitat Oberta de Catalunya.

I si això del robatori tenia a veure amb el professor de la Universitat de Barcelona que, unes setmanes abans, havien trobat mort en una de les sales de lectura de la Biblioteca del Vaticà? Sospitava que el professor era amic de mossèn Fermí, però no n'estava segur.

Vaig agafar la llibreta groga de detectiu que m'havia regalat l'àvia Eulàlia, em vaig posar la gorra de detectiu que s'assemblava a la de Sherlock Holmes, i vaig començar a prendre notes de tot plegat. Vaig escriure a dalt de tot de la pàgina: *El cas del professor que van trobar mort a la Biblioteca del Vaticà*. Ja sé que el títol és molt llarg, però d'aquesta manera quedava clar el tema de la investigació.

Vaig començar a anotar tot el que sabia. La notícia arrencava d'abans d'anar a passar uns dies a la Turonella, on vam viure l'aventura dels catorze biberons. Recordo que vaig sentir la notícia un migdia a cals avis de Barcelona. Van dir que el professor de la Universitat de Barcelona que havien trobat mort consultava uns documents que havien desaparegut.

D'entrada sabia que mossèn Fermí havia fet la maleta i se n'havia anat de casa sense dir res a ningú. Després, que havia enviat un missatge a l'àvia Matilde dient-li que havia anat a Itàlia a l'enterrament d'un amic que havia mort allà.

«L'àvia me n'ha d'ensenyar el missatge», vaig escriure a la llibreta groga. Volia saber exactament què havia escrit mossèn Fermí.

Després, sabia que el dia que l'àvia Matilde va venir a la Turonella, duia un sobre gran adreçat a mossèn Fermí, un sobre que venia de la Ciutat del Vaticà.

«Què se n'ha fet del sobre? Cal preguntar-ho a l'àvia Matilde», vaig anotar.

I ara, sé que han entrat a robar a la rectoria. Quina casualitat! Què hi buscaven els lladres? El sobre que venia del Vaticà? Era clar que havia de parlar-ne amb l'àvia. Li vaig escriure un correu.

Vaig seure davant de l'ordinador i vaig obrir el programa del correu electrònic. Vaig fer clic al botó de «missatge nou» i vaig començar a escriure.

Hola àvia!

Recordes que quan vas venir a la Turonella duies un sobre que havies anat a recollir a correus i que era de mossèn Fermí? Que saps si l'han agafat els lladres?

Et faig aquestes preguntes perquè estic fent de detectiu.

Una abraçada molt forta!

Bernat

Vaig tornar a llegir el missatge de l'àvia, hi havia alguna cosa que m'amoïnava i no acabava de veure quina. Vaig sentir el pare que em cridava per anar

a taula a sopar. La mare era a l'hospital treballant. Vaig tancar l'ordinador, em vaig treure la gorra i la vaig deixar sobre la llibreta de detectiu. El meu cap barrinava; en aquell missatge hi havia alguna cosa estranya.